

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Сливен, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, X СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Мариана В. Тодорова
като разгледа докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело №
20222230100903 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявен иск за допускане, респ. извършване на съдебна делба на съсобствен недвижим имот с правно основание чл.34 ЗС и се движи по реда на чл.341 и сл.ГПК. Производството е делбено и в него е допустимо към иска за делба да бъде приет и разгледан и положителен установителен иск за собственост на основание изтекла в полза на един от съделителите придобивна давност на основание чл. 124 ГПК във вр. с чл. 79 ЗС, тъй като това е преюдициален въпрос относно лицата, които ще участват като съделители и относно техните квоти.

Ищцата С. Д. П., ЕГН:***** от ***** чрез адв. Е. Х. твърди, че между нея и ответниците П. Д. Д., ЕГН:***** от ***** , ЕГН:***** от ***** и Д. М. Д., ЕГН:***** от ***** била възникнала съсобственост при квоти от правото на собственост 6/24 идеални части за ищцата и двамата ответници Й. М. Д. и Д. М. Д. и 12/24 ид.ч. за първата ответница П. Д. Д. по отношение на следния недвижим имот, находящ се в гр. Сливен:

Самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 67338.533.37.1.4, по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Сливен, одобрени със Заповед РД-18-31/19.04.2006 г. на изпълнителния директор на АК, с административен адрес в *****, намиращ се на втория етаж на сграда с идентификатор №67338.533.37.1., с предназначение жилищна сграда, многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор №67338.533.37, с площ на самостоятелния обект от 79.60 кв.м., с прилежащо избено помещение № 1 и 1/6 ид.ч. от общите части на сградата, при граници на обекта на същия етаж: №67338.533.37.1.6 и №67338.533.37.1.5; под обекта №67338.533.37.1.1, над обекта няма. Ищцата посочва, че

ответниците били законни наследници на М Й Д, като първата ответница била негова преживяла съпруга, а двамата ответници били негови синове. С нотариален акт № 150, том трети, нот.д. №1578/1990 г. на нотариус при СлРС, ищцата, наследодателят на ответниците и неговият баща Й. Д. Й.ов били признати за собственици на жилище построено от ЖСК, а именно югоизточно жилище разположено на втория етаж на ЖСК „МИР“, застроено върху 74 кв.м., състоящо се от дневна, спалня, вестибюл, кухня, черна кухня, сервизно помещение, коридор ведно с избено помещение, при граници- източно мазе № 1 , при граници изток-вншен зид, запад-коридор, север-Д Г, юг- общо мазе и съответните 1/6 ид.ч. от общите части на сградата, при дялове по ¼ ид.ч. за С. Д. и ¼ ид.ч. за Мартин Д. и ½ ид.ч. за Й. Д.. Твърди, че сградата на ЖСК била построена въз основа на отстъпено право на строеж върху държавна земя, представляваща УПИ-5182 в кв. 203 на гр. Сливен. С нот. акт № 195, т. 2, нот.д. № 755/1995 г. на нотариус при СлРС Й. Д. Й.ов бил продал на сина си М Й Д своята ½ ид.ч. от описаното жилище. Същото съвпадало със самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 67338.533.37.1.4, по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Сливен, одобрени със Заповед РД-18-31/19.04.2006 г. на изпълнителния директор на АК след одобряване на кадастралната карта на гр. Сливен през 2006 г. Заявява, че през 2004 г. била отправила покана до наследодателя на ответниците да й заплаща месечен наем от 50 лв., тъй като бил обитавал процесното жилище.

Моли съдът да допусне до делба процесното жилище между страните при квоти от правото на собственост 6/24 идеални части за ищцата и двамата ответници Й. М. Д. и Д. М. Д. и 12/24 ид.ч. за първата ответница П. Д. Д..

В срока по чл. 131 ГПК ответниците са депозирали отговор на исковата молба чрез адв. Г. М.. Предявеният иск бил допустим и основателен. Заявяват готовност да се ликвидира съществуваща между тях и ищцата съсобственост върху процесното жилище. Ищцовата страна не била представила удостоверение за наследници и не могли да бъдат определени родовите взаимовръзки обуславящи трансформирането на съсобствеността. Ответниците твърдят обаче, че ищцата притежава 1/6 ид.ч. от процесното жилище, а ответницата П. Д. Д. притежава 3/6 ид.ч., ответниците Й. М. Д. и Д. М. Д. по 1/6 ид.ч. за всеки един от тях и молят съда да допусне делбата на процесното жилище между страните при тези квоти. Наследодателят им си бил заплащал редовно месечния наем на ищцата след получаване на нотариалната покана.

С оглед характера на предявеният иск, съдът е указал с Определение № 1173 от 04.05.2022 г. на ищеца, че носи доказателствената тежест да установи, че имотът, предмет на делбата е съсобствен между него и ответниците имот като съделителите на посоченото от него основание – наследяване по закон от ответниците и прехвърлителна сделка- договор за покупко-продажба сключен от техния наследодател, и по отношение на ищцата и наследодателя на ответниците придобиването на правото на собственост върху имота и идеалните части от общите части на основание издаден конститутивен нотариален акт въз основа на влязло в сила решение на Общото събрание на ЖСК по см. на чл. 35, ал. 2 ЗЖСК, както и при какви квоти .

В предоставеният от съда срок, с протоколно определение от 06.06.2022 година ответникът Й. М. Д. е депозирал положителен установителен иск за собственост на основание изтекла в негова полза придобивна давност на основание чл. 124 ГПК във вр. с чл. 79 ЗС, който е наречен насрещен иск, чрез адв. Г. М. срещу ищцата С. Д. П. и ответниците П. Д. Д. и Д. М. Д.. В така предявения ск се излагат следните факти: ищецът Й. М. Д. и тримата ответници били законни наследници на общия наследодател Й. Д. Й.ОВ, като наследството му било открито на 31.05.2005 година. Приживе общия наследодател Й. Д. Й.ОВ имал двама сина, ДРУМЧО Й.ОВ Д. – починал на 30.11.1974 година и М Й Д – починал на 25.12.2007 година. Всеки от двамата сина на общия наследодател, бил оставил свои наследници, като наследодателя ДРУМЧО Й.ОВ Д. има за своя наследница С. Д. П., а наследодателя М Й Д има трима наследници – П. Д. Д., Д. М. Д. и Й. М. Д.. От момента на откриване на наследството от наследодателя М Й Д ищецът по този иск твърди, че той и неговата съпруга от 25.12.2007 година живеят и са регистрирани в процесния недвижим имот. В този имот живее и тяхната непълнолетна дъщеря. Ищецът по насрещния иск твърди, че живее сам със своето семейство в имота, като го владее и стопанисва в продължение на повече от 15 години, като е поемал всички необходими разноски за неговото ремонтиране, както е плащал данъци и такси. Твърди, че неговото владение било явно необезпокоявано и непрекъснато и било известно на останалите наследници – ответници по насрещния иск, без никой от тях да го оспорва, като всички били съгласни имота да се ползва от ищеца. Ответниците са били дезинтересирали от имота и не участвали по никакъв начин по неговото поддържане. Моли съдът, да признае за установено по отношение на ответниците, че е собственик по наследство и давностно владение на процесния недвижим имот и да бъде отхвърлен предявения иск за съдебна делба, като неоснователен и недоказан.

В проведеното открито съдебно заседание на 31.10.2022 г. ответникът по първоначално предявения иск Й. Д. е заявил, че поддържа иска, депозирал от адв. М., независимо, че в предходното съдебно заседание проведено на 19.09.2022 г. се е отказал от процесуалното представителство на този адвокат и е ангажирал нов адвокат- Е. П.. С Разпореждане от 06.07.2022 година съдът е разпоредил препис от исковата молба – наречена насрещен иск и приложенията към нея да се връчат на ответниците, като им е указал, че следва да подадат писмен отговор на исковата молба – насрещния иск.

В срока по чл. 131 от ГПК на 15.08.2022 година е постъпил отговор на насрещния иск от ответникът по него Д. М. Д..

В срокът по чл. 131 от ГПК на 16.08.2022 година ответницата по насрещния иск П. Д. Д. е депозирала отговор.

Двата писмени отговора са подадени от адв. М.А, която заявява с изрична молба, че доверителите са оттеглили пълномощните от нея, поради което съдът счита, че не следва да бъдат разглеждани двата писмени отговори, тъй като двете страни не са потвърдили в открито съдебно заседание, че ги поддържат.

В срока по чл. 131 от ГПК ищцата по първоначалния иск С. Д. П. не е депозирала отговор.

Съдът с протоколно определение от 31.10.2022 г. е счел, че следва да приеме предявеният от ответника Й. М. Д. положителен установителен иск с правно основание чл. 124 ГПК във връзка с чл. 79 ЗС, тъй като производството по делото се намира в първа фаза на съдебната делба и въпроса за това, кои лица са съделители и какви са техните дялове, следва да бъде решен в това производство. Със същото определение съдът е разпределил доказателствената тежест по предявеният иск с правно основание чл. 124 от ГПК, във връзка с чл. 79 ЗС, като е указал на ищеца, че следва да докаже, обстоятелството, че е владял имота в продължение на период в повече от десет години от 2007 година до настоящия момент, като неговото владение е било известно на останалите съделители и същото е било явно, непрекъснато, необезпокоявано и че е станал единствен собственик на процесния имот, на основание изтекла в негова полза десет годишна давност. Следва да докаже, че е манифестирал пред всички съсобственици, промяната в своето намерение и че от държател по отношение на идеалните части на останалите съсобственици се е превърнал във владелец на тези идеални части.

След анализ и преценка поотделно и в съвкупност на събраните по делото писмени и гласни доказателства съдът прие за установена следната фактическа обстановка:

Видно от представеното удостоверение за наследници общият наследодател на страните Й. Д. Й.ов, починал на 31.05.2003 г. има двама сина Друмчо Й.ов Д., починал преди него на 30.11.1984 г., който е баща на ищцата С. Д. П., която се явява негов наследник по силата на правото на заместване на мястото на починалия й баща и М Й Д починал на 25.12.2007 г., който е оставил като свои наследници ответниците П. Д. Д. съпруга и синове Й. М. Д. и Д. М. Д..

С нотариален акт № 150, том трети, нот.д. №1578/1990 г. на нотариус при СлРС, ищцата, наследодателят на ответниците и неговият баща Й. Д. Й.ов били признати за собственици на жилище построено от ЖСК, а именно югоизточно жилище разположено на втория етаж на ЖСК „МИР“, застроено върху 74 кв.м., състоящо се от дневна, спалня, вестибюл, кухня, черна кухня, сервизно помещение, коридор ведно с избено помещение, при граници- източно мазе № 1, при граници изток-външен зид, запад-коридор, север-Д Г, юг-общо мазе и съответните 1/6 ид.ч. от общите части на сградата, при дялове по ¼ ид.ч. за С. Д. и ¼ ид.ч. за Мартин Д. и ½ ид.ч. за Й. Д.. Сградата на ЖСК е построена въз основа на отстъпено право на строеж върху държавна земя, представляваща УПИ-5182 в кв. 203 на гр. Сливен. С нот. акт № 195, т. 2, нот.д. № 755/1995 г. на нотариус при СлРС. Й. Д. Й.ов е продал на сина си М Й Д своята ½ ид.ч. от описаното жилище. Същото съпада със самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 67338.533.37.1.4, по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Сливен, одобрени със Заповед РД-18-31/19.04.2006 г. на изпълнителния директор на АК след одобряване на кадастралната карта на гр. Сливен през 2006 г. Ищцата през 2004 г. е отправила покана до наследодателя на ответниците да й заплаща месечен наем от 50 лв., тъй като бил обитавал процесното жилище.

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел М, приятел на Й. Д., който е пожелал да наеме от бащата на ответника Й. Д. Мартин Д. гаража под процесното жилище, последният му бил отговорил, че гаражът бил на ищцата С. Д., тъй като имали уговорка ищцата да се откаже от наследството на апартамента и да вземе гаража. Той се бил свързал с нея, но същата имала уговорка да отдаде под наем гаража на други хора. Свидетелят посочва, че ищцата не била изобщо посещавала процесния апартамент въпреки поканите на ответника Й. Д.. Ищцата била продала с негова помощ гаража, като парите от сделката били останали за нея.

Видно от показанията на свидетеля И., който бил извършвал ремонтни дейности в

процесния апартамент, през 2005-2006 г., когато били започнали ремонтните дейности в процесното жилище ответникът Й. Д. се бил обадил на ищцата, като я попитал дали възнамерява да участва в ремонтните дейности със свои средства, но същата му била отказала. Имало уговорка между бащата на Й. Д. Мартин Д. и ищцата гаражът да остане за нея и тя да се откаже от собствеността си върху апартамента. Не бил виждал ищцата да посещава апартамента, но знаел, че същата била отдавала под наем гаража намиращ се под апартамента. Били извършвани редица ремонтни дейности в апартамента включително и на покрива.

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел Москов, приятел на Й. Д. същият бил очевидец между срещата провела се между Й. Д. и С. Д. през 2007-2008 г., като последната била поискала пари от Д., но последният ѝ бил отговорил, че ще ѝ плати след като продадат гаража.

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел К приятел на Й. Д., последният имал братовчедка, с която бил водил имотен спор, като тя била отказвала да се включи в ремонтните дейности на апартамента. Същата не била посещавала апартамента и свидетелят посочва, че знае за уговорка Д. да се откаже от апартамента и да получи гаража. Същата била отдавала под наем гаража и не била плащала на Й. Д. част от събраната наемна цена. Страните имали съсобствени земеделски земи, които били продали, но не знае кой от двамата е получил продажната цена.

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел Анев колега на ищцата между нея и Й. Д. се била състояла среща през 2016 г.-2017 г., на която последната била помолила свидетеля да присъства, като ищцата била попитала Й. Д. какво възнамерява да прави с нейния дял от апартамента, а той не ѝ бил отговорил нищо конкретно. Следваща среща между двамата в присъствието на този свидетел се била провела след по-малко от година, като Д. бил заявил на ищцата, че няма пари да ѝ изплати дяла от апартамента и затова да го съди. Ищцата си била плащала данъците за нейния дял от процесния имот.

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел Петков, съпруг на ищца, с която са във фактическа раздяла през 2008 г. свидетелят бил очевидец на среща между ищцата и Й. Д. и П. Д., като я била поискала да ѝ бъде заплатена нейната $\frac{1}{4}$ ид.ч. от имота, но същият бил заявил, че в момента няма пари. Гаражът го били ползвали заедно с неговата съпруга, като през 90 години били отворили магазин за обувки и парфюмерия, за няколко месеца, а след това го били отдавали под наем, една, две години и накрая го били продали. Свидателят в качеството си на съпруг на ищцата бил присъствал по време на изповядване на нотариалната сделка по прехвърлянето на собствеността на гаража, като и тримата ответници също били присъствали. Не знае как са си били разделили парите от сделката. Ищцата не била посещавала апартамента и не била участвала в ремонтните дейности.

Съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели като еднопосочни и безпротиворечиви и кореспондиращи със събрания по делото доказателствен материал.

Видно от обясненията дадени от ищцата по реда на чл. 176 ГПК същата не се намира в конфликтни отношения с Й. Д., като през 1990 г., когато дядо ѝ Й. Д. бил жив тя единствено имала ангажимент да заплаща данъци за своята $\frac{1}{4}$ ид.ч. от апартамента. Била изпратила нотариална покана на чичо си за заплащане на обезщетение за лишаване от ползване на нейната идеална част в размер на дължимия наем след смъртта на дядо си, тъй като в апартамента било живяло цялото му семейство. Не се била срещала със своя чичо и не била получила претендираното обезщетение. При продажбата на гаража и при продажбата на земеделските земи била получила част от продажната им цена, която била съответствала на нейната идеална част от съсобствеността върху тях. Била уведомена от ответницата П. Д., че имотът бил обявен за продан, след смъртта на чичо ѝ, но не се било стигнало до сделка. Имала две срещи с Й. Д., първата от които се била състояла през 2007 г. и на нея бил присъствал свидетеля Емил Петков, втората среща се била осъществила през 2014-2015 г., а

за третата среща му била звъняла по телефона, но той ѝ бил отказал, тъй като бил зает, но го била случайно видяла заедно със свидетеля Николай Анев, като това се било случило през 2016 г. и ответникът Й. Д. ѝ бил заявил, че няма пари за да ѝ изплати дела и да го съди. Тя била инициатор на срещите. Плащала си редовно данъците, като се била изненадала, като била установила, че ответникът Й. Д. не си бил плащал данъците.

След преценка на събрания по делото доказателствен материал и доводите на страните, съдът намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съдът не споделя становището на ищцовата страна, че предявения от ответника положителен установителен иск с правно основание чл. 124 ГПК във вр. с чл. 79 ЗС в настоящото производство е недопустим, тъй като е предявен след изтичане на преклузивния срок по чл. 131 ГПК, тъй като неговата претенция е заявена в първото по делото открито съдебно заседание и съдът му е предоставил нов едномесечен срок, което било нарушение на процесуалните правила. Ищецът следва да съедини иск към иска за делба с исковата молба, а впоследствие само във връзка с оспорванията на ответника. Ответникът, обаче може да съедини иск и в първото по делото съдебно заседание, а не само с отговора на исковата молба, а и дори и да не е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ГПК, което следва от изричната разпоредба на чл. 342 ГПК. Правилата са специални по отношение на общото исково производство, тъй като преклузията на тези оспорвания е в един по-късен момент- първото съдебно заседание след което оспорванията и възраженията не могат да се правят в хода на делбеното производство и не може непредявените възражения да се въвеждат като предмет в отделен процес и делбеното производство да се спира до приключването му, защото би означавало заобикаляне на процесуалния закон в частта за преклузията, настъпила с изтичане на първото съдебно заседание. В настоящия случай в първото по делото съдебно заседание ответникът Й. Д. е заявил претенцията си по чл. 124 ГПК във вр. чл. 79 ЗС в рамките на срока по чл. 342 ГПК, като съдът е оставил без движение неговата претенция и му е дал едномесечен срок да изложи всички обстоятелства по претенцията в писмен вид и да приложи писмени доказателства, като след постъпването на претенцията му, която е наречена неправилно насрещен иск е била изпратена на насрещните страни и съдът им е предоставил едномесечен срок за отговор по чл. 131 ГПК. Ответникът изрично е заявил в съдебно заседание след като е оттеглил пълномощията си от адв. М., че поддържа предявения от него иск. По тези съображения съдът счита предявения иск по чл. 124 ГПК във вр. с чл. 79 ЗС за допустим.

Производството е делбено и в него е допустимо към иска за делба да бъде прието и разгледно и положителен установителен иск за собственост на основание изтекла придобивна давност в полза на някой от съделителите с правно основание чл. 124 ГПК във вр. с чл. 79 ЗС. Едва след разрешаването на този преюдициален въпрос относно собствеността върху процесния имот и дали е налице съсобственост по отношение на същия съдът следва да разгледа предявения иск за допускане на делба по отношение на процесния имот между посочените съделители и при установените квоти от собствеността върху него по отношение на всеки съделител.

Съгласно разпоредбата на чл. 79 от Закона за собствеността правото на собственост върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години, респ. 5 години при добросъвестно владение. Фактическия състав на придобиването по давност включва два елемента: владение и определен период от време. Необходимо е владението да съдържа признаците, установени в чл. 68 от ЗС и да е непрекъснато. Владението има няколко основни признака: На първо място е обективния признак – упражняване на фактическа власт върху вещ - владелецът държи вещта, служи си с нея, употребява я, т.е. упражнява пълна власт върху нея, като изключва възможността други лица да въздействат върху същата вещ. Вторият субективен признак на владението е намерението на владелеца, да държи вещта като своя. Освен това владението трябва да отговоря и на следните признаци: да е

постоянно, т.е фактичската власт върху вещта, която се упражнява с намерение да се държи вещта като своя да няма случаен характер, а да бъде израз на воля трайно да се държи вещта по начин препятсващ евентуалното ѝ владение от други лица, непрекъснато, което означава да не е загубено за повече от 6 месеца по см. на чл. 81 ЗС, несъмнено, спокойно, т.е. да не е установено по насилствен начин и явно, което означава да не е установено по скрит начин.

В настоящия случай, процесния недвижим имот е съсобствен между страните, като правото им на собственост произтича от наследяване от общ наследодател на ответниците и прехвърлителна сделка-договор за прехвърляне на идеални части от недвижим имот с приобретател общия наследодател на ответниците и по отношение на ищцата и общия наследодател на ответниците от конститутивен нотариален акт издаден въз основа на влязло в сила решение на Общото събрание на ЖСК по см. на чл. 35, ал. 2 ЗЖСК. Ищецът по предявения положителен установителен иск с правно основание чл.124 ГПК във вр. с чл. 79 ЗС Й. Д., претендира придобиването му по давност в периода след 2007 г., като е един от съсобствениците , наред с ответниците по този иск –Д. М. Д., П. Д. Д. и С. Д. П.. В случаите, когато сънаследник упражнява фактическа власт над сънаследствения имот, не би могло да се счете по предположение, че той владее само за себе си. В случая законната презумпция е неприложима. Владението е част от имуществото на наследодателя и с приемане на наследството то продължава от наследниците по право, независимо че само един от тях остава в наследствения имот. Счита се, че сънаследникът владее както за себе си, така и за останалите съсобственици до доказване на противното. След като основанието, на което съсобственикът е придобил фактичската власт върху вещта признава такава и на останалите съсобственици, както е в случая - наследяване, то го прави държател на техните идеални части и е достатъчно да се счита оборена презумпцията на чл.69 ЗС. Тогава, за да придобие по давност правото на собственост върху чуждите идеални части, съсобственикът - сънаследник, който не е техен владеец, следва да превърне с едностранни действия държането им във владение. Тези действия трябва да са от такъв характер, че с тях по явен и недвусмислен начин да се показва отричане владението на останалите съсобственици. Това е т.нар. преобръщане на владението, при което съсобственикът съвладеец се превръща в съсобственик владеец. Ако се позовава на придобивна давност, той трябва да докаже при спор за собственост, че е извършил действия, с които е престанал да държи идеалните части от вещта за другите съсобственици и е започнал да ги държи за себе си с намерение да ги свои, като тези действия са доведени до знанието на останалите съсобственици. За да се приеме, че е налице промяна в титула и сънаследникът започва да го владее единствено и само за себе си е необходимо това намерение да се манифестира спрямо другите сънаследници, да отблъсне тяхното владение и това да стане известно.

От събраните по делото доказателства и преди всичко от свидетелските показания на свидетелите съдът намира, че такова манифестиране на промяна на намерението от страна на ищецът Й. Д. спрямо ответниците не е налице. Същият изобщо не твърди, че е извършил действия по отношение на П. Д. и Д. Д., с които да манифестира промяната на своето намерение от държател по отношение на техните идеални части от имота да се превърне във владеец. Същите не са изразили становище по така предявения от него положителен установителен иск, тъй като адв. М.а, която е депозирила техните отговори на исковата молба е с оттеглено пълномощно. Липсата на становище от тяхна страна не може да се тълкува като признаване на иска.

Ищецът Й. Д. не може да се приеме и че по отношение на ответниците по предявения от него иск С. Д. не е обективирал промяна в намерението си за своене на нейните идеалните части от процесния имот, нито че е извършил каквито и да е действия на отблъскване на нейното владение. От показанията на свидетелите И. и Ксе установява, че ищецът е направил подобрения и ремонтни дейности в процесния имот. Установява се показанията на всичките свидетели, че ответницата С. Д. от дълго време не обитава имота и не го е посещавала. Тези обстоятелства не се оспорват от тази ответница. Обитаването на апартамента, извършването на подобрения, ремонтни дейности и неговото ползване не съставляват действия по отблъскване на владението на единия съсобственик. От

показанията на свидетелите М, К и И. се установява, че между ищецът Й. Д. и ответницата С. Д. е била налице уговорка същата да ползва техен съсобствен гараж, който се намира под процесния апартамент и да го отдава под наем, а ищецът да ползва целия процесен апартамент включително и нейната идеална част. Тази уговорка се отнася до разпределяне на ползване на съсобствени имоти между двама съсобственици и от нея не може да се изведе конкретно действие по манифестиране на промяна на намерението и превръщането на ищецът от държател във владеец по отношение на нейните идеални части. На следващо място от показанията на всички свидетели се установява, че гаражът е бил продаден, което означава, че е била ликвидирана съществуващата съсобственост върху него между страните по делото и същият не се включва в предмета на настоящото производство. Свидетелите М, К и И. посочват, че ответницата С. Д. се била отказала от собствеността върху нейните идеални части от апартамента, но отказът от собственост е строго формален акт, който подлежи на вписване и от приложените по делото доказателства не може да се установи това обстоятелство. На следващо място ответницата С. Д. е изпратила нотариална покана за заплащане на обезщетение за лишаване от ползване на нейната идеална част от процесния имот, но същата е била адресирана до бащата на ищеца Й. Д. Мартин Д., поради което неплащането на това обезщетение от негова страна също не може да бъде тълкувано като действие по отблъскване на владението на ответницата С. Д. върху нейните идеални части от процесния имот.

Видно от показанията на разпитаните по делото свидетели М А и П, както и от обясненията дадени от С. Д. по реда на чл. 176 ГПК между нея и ищеца Й. Д. са се провели две срещи, като първата е била през 2007 или 2008 г. и на нея е присъствал свидетеля Петков, а втората се е била провела през 2016 г. в присъствието на свидетеля Анев, като на първата среща С. Д. била поискала да ѝ се заплати нейната $\frac{1}{4}$ ид.ч. от процесния апартамент, като Й. Д. ѝ бил заявил, че няма пари в този момент. На втората среща провела се през 2016 г. отново ѝ заявил, че не разполага с пари и тя да го съди, ако реши. В случая Й. Д. не е оспорил правото на ответницата С. Д. на собственост върху нейната $\frac{1}{4}$ ид.ч. от процесния имот, тъй като основанието поради което е отказал да ѝ я заплати е било липсата на парични средства към моментите на двете срещи. Не ѝ е категорично и ясно заявител, че се счита за единствен собственик на имота включително и на нейните $\frac{1}{4}$ ид.ч. от процесния имот, тъй като ги владее в продължение на повече от 10 години, което действие би съставлявало отблъскване на нейното владение и манифестиране на намерение да се превърне от държател във владеец по отношение на нейните идеални части.

Ищецът не доказва свои собствени действия, с които да отблъсне владението на ответниците-съсобственици и да доведе до знанието им промяна в неговото намерение за своене на вещта за периода от 2007 г. до настоящия момент съгласно свидетелските показания.

Ищецът, съгласно правилата на процеса, следваше да докаже по несъмнен и категоричен начин отблъскването на владението на ответниците, и да докаже, че твърдяната промяна в намерението е била външно обективизирана и доведена до тяхното знание, както и да докаже, че е изтекъл в негова полза предвиденият в чл. 79 ЗС давностен срок, който в случая започва да тече от довеждането до знанието на ответниците-съсобственици на промяната в намерението му. По този начин твърдението за придобиване правото на собственост върху целия процесен недвижим имот по силата на давностно владение след 2007 г. до настоящия момент остана недоказано.

От събраните доказателства съдът не може да обоснове извод, че ищецът е придобил собствените на ответниците идеални части по давност.

Според разпоредбата на чл.77 от ЗС правото на собственост се придобива чрез правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона. В случая се претендира собствеността да е придобита в резултат на давностно владение, продължило от 2007 година до момента. Общите правила на чл.79 и сл. от ЗС регламентират давностното владение като основание за придобиване на правото на собственост върху всеки недвижим имот, доколкото изрична разпоредба не изключва този придобивен способ. Придобивната

давност е средство за придобиване на правото на собственост след изтичане на известен период от време и при определени условия. За придобиване по давност е необходимо да бъде установено владение върху конкретен имот. Това владение трябва да е продължило минимум 10 години, да има траен характер, да е непрекъснато, спокойно, явно, несъмнено и с намерението вещта да се държи като своя. С нормата на чл.69 ЗС законодателят е установил презумцията /оборима/, че всеки, който държи една вещ, има намерение да я държи за себе си. Когато по отношение на имота е налице съсобственост и единият от съсобствениците претендира да е придобил изцяло собствеността на основание давностно владение, то намерението му да свои вещта следва да е демонстрирано явно и несъмнено по отношение на другия съсобственик. В конкретния случай не бе доказано в производството да е изтекъл предвидения десетгодишен давностен срок, който започва да тече от момента на довеждането до знанието на другите съсобственици, че ищецът е променил своето намерение и от държател по отношение на идеалните части от недвижимия имот на ответниците се е превърнал във владелец, като демонстрирането на тази промяна в намерението на ищеца да е станала с отблъскването на владението на ответниците чрез конкретни действия.

Придобивната давност е оригинално основание за придобиване право на собственост. Тя е средство за придобиване на правото на собственост след изтичане на известно време и при определени от закона условия.

За придобиването по давност е необходимо да бъде установено владение върху един имот. При преценката дали е установено владение, следва да се вземат предвид характеристиките на владението като непрекъснато, спокойно, явно, несъмнено и с намерение да се държи вещта като своя. За да се признае на едно физическо лице правото на изключителна собственост по отношение на един - отчасти или изцяло чужд, недвижим имот, разпоредбата на чл. 79, ал. 1 от ЗС установява, че претендиращият собствеността на целия имот следва да е упражнявал в период по-дълъг от 10 години фактическата власт по отношение на конкретната вещ (corpus), без противопоставяне и без прекъсване за време, по-дълго от 6 месеца и да е демонстрирал по отношение на собственика на вещта поведение на пълноправен собственик (animus), т. е., че упражнява собственическите правомощия единствено за себе си. Доказването на елементите от фактическия състав на чл. 79, ал. 1 от ЗС за признаване право на собственост на основание изтекла придобивна давност следва да е пряко и пълно. Липсата на категоричност, за която и да е от законовите материалноправни предпоставки, изключва придобиването на собствеността.

Когато само един от съсобствениците ползва общия имот, само факта на ползването на имота не е достатъчен, за да се приеме, че това лице осъществява владение върху него. В случая той е владелец на собствената си идеална част от имота и държател на идеалните части на останалите съсобственици, които от своя страна имат владението чрез него. За да се превърне във владелец на целия имот и съответно след изтичане на давностния срок да стане негов собственик, този съсобственик следва да отблъсне владението на останалите съсобственици, т.е той следва да доведе до знанието им намерението си да свои имота и да ги уведоми, че отказва да ги допуска до този имот. Така че в едно производство по заявен иск за собственост на основание давностно владение не е достатъчно само свидетелите да свидетелстват, че претендиращият правото е ползвал имота през последните 10 години. Необходимо е да се докаже и че е отблъснал владението на останалите съсобственици и че от този момент до датата на подаване на исковата молба е изминал десетгодишен период. По разбиране на съда в производството не бе установено чрез проведено пълно и главно доказване ищецът да е придобил собствеността на основание осъществено от него в продължение на повече от 10 години явно, спокойно и непрекъснато владение, по отношение на идеалната част от недвижимия имот собственост на ответниците, поради което и предявения от него иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Доколкото правото на делба произтича от конкретна имуществена общност и се обуславя от същата, то за да уважи иск за съдебна делба, съдът следва да установи, че е налице съсобственост между страните върху процесния недвижим имот, както и, че същите не могат да го поделят доброволно. Безспорно се установи, че страните са съсобственици на процесния апартамент, като ищцата С. Д. П. е придобила своята $\frac{1}{4}$ ид.ч. от процесния имот по силата на нотариален акт № 150, том трети, нот.д. №1578/1990 г. на нотариус при СлРС, заедно с наследодателят на ответниците и неговият баща Й. Д. Й.ов като са били признати за собственици на жилище построено от ЖСК, а именно югоизточно жилище разположено на втория етаж на ЖСК „МИР“, застроено върху 74 кв.м., състоящо се от дневна, спалня, вестибюл, кухня, черна кухня, сервизно помещение, коридор ведно с избено помещение, при граници- източно мазе № 1 , при граници изток-външен зид, запад-коридор, север-Д Г, юг-общо мазе и съответните $\frac{1}{6}$ ид.ч. от общите части на сградата, при дялове по $\frac{1}{4}$ ид.ч. за С. Д. и $\frac{1}{4}$ ид.ч. за Мартин Д. и $\frac{1}{2}$ ид.ч. за Й. Д.. Сградата на ЖСК е построена въз основа на отстъпено право на строеж върху държавна земя, представляваща УПИ-5182 в кв. 203 на гр. Сливен. С нот. акт № 195, т. 2, нот.д. № 755/1995 г. на нотариус при СлРС. Й. Д. Й.ов е продал на сина си М Й Д своята $\frac{1}{2}$ ид.ч. от описаното жилище, като същият е придобил общо $\frac{3}{4}$ ид.ч. от жилището. Видно от представеното удостоверение за наследници М Й Д е починал на 25.12.2007 г. и е оставил като свои наследници ответниците П. Д. Д. съпруга и синове Й. М. Д. и Д. М. Д.. По силата на наследственото правоприемство и тъй като $\frac{3}{4}$ ид.ч. от процесното жилище са били включени в СИО ответницата П. Д. Д. е наследила като съпруга на М Й Д $\frac{1}{2}$ от $\frac{3}{4}$ ид.ч. от процесния имот придобити от нейния починал съпруг или общо $\frac{3}{8}$ ид.ч.

На основание чл. 5 ЗН децата наследяват равни части от наследството на починалия им родител, като двете деца са наследили общо $\frac{1}{2}$ /която съставлява дяла на наследодателя им от прекратената с неговата смърт СИО/* $\frac{3}{4}$ ид.ч. или общо $\frac{3}{8}$ ид.ч. от процесния апартамент. Всяко едно от двете деца е получило $\frac{1}{2}$ * $\frac{3}{8}$ ид.ч. или по $\frac{3}{16}$ ид.ч. от процесния имот.

С оглед на изложеното съдът следва да допусне процесния съсобствен имот до делба при следните квоти за съделителите при привеждането им под общ знаменател- $\frac{4}{16}$ ид.ч. или $\frac{1}{4}$ ид.ч. за С. Д. П.; $\frac{6}{16}$ или $\frac{3}{8}$ ид.ч. за П. Д. Д. и $\frac{3}{16}$ ид.ч. за Й. М. Д. и $\frac{3}{16}$ ид.ч. за Д. М. Д..

По отношение размера на претенцията.

Относно разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 355 ГПК, страните плащат разноски в делбеното производство съобразно стойността на дяловете си. Присъждането на разноски, както и внасянето на дължимата държавна такса се извършва с решението по втора фаза на делбата. Следователно при определяне на разноските правилото на чл. 355 ГПК следва да се спазва стриктно, в какъвто смисъл са и указанията, дадени в Постановление № 7/28.11.1973 г., т. 9, на Пленума на ВС, а именно, че разноските по делбените дела се определят съобразно стойността на дяловете при завършване на производството по делбата. Практиката на ВКС /Опр. № 144/24.04.2012 г., по гр. д. № 70/2011 г./, че решението по първата фаза на делбата не финализира процеса, поради което не се дължи и присъждане на разноски, е последователна. Същата позиция е застъпена и в редица решения на ВКС /решение № 3/6.02.2012 г. по гр. д. № 189/2011 г. ВКС/, където е постановено, че с оглед разпоредбата на чл. 355 ГПК в първа фаза на делбата страните не си дължат разноски, а присъждането им се прави с решението по извършване на делбата във втора фаза. Затова и претенциите на страните за присъждане на разноските не следва да се разглежда в това производство.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Й. М. Д.**, ЕГН:***** от ***** иск с правно основание чл. 124 ГПК във вр. с чл. 79 ЗС срещу **С. Д. П.**, ЕГН:***** от ***** и **П. Д. Д.**, ЕГН:***** от ***** и **Д. М. Д.**, ЕГН:***** от ***** **като НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ДОПУСКА ДЕЛБА между **С. Д. П.**, ЕГН:***** от ***** и **П. Д. Д.**, ЕГН:***** от ***** , **Й. М. Д.**, ЕГН:***** от ***** и **Д. М. Д.**, ЕГН:***** от ***** в качеството им на съсобственици на следния недвижим имот: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор № 67338.533.37.1.4, по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Сливен, одобрени със Заповед РД-18-31/19.04.2006 г. на изпълнителния директор на АК, с административен адрес в ***** , намиращ се на втория етаж на сграда с идентификатор №67338.533.37.1., с предназначение жилищна сграда, многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор №67338.533.37, с площ на самостоятелния обект от 79.60 кв.м., с прилежащо избено помещение № 1 и 1/6 ид.ч. от общите части на сградата, при граници на обекта на същия етаж: №67338.533.37.1.6 и №67338.533.37.1.5; под обекта №67338.533.37.1.1, над обекта няма -при следните квоти от собствеността на всеки един от съделителите: - **4/16 ид.ч. или ¼ ид.ч. за С. Д. П.; 6/16 или 3/8 ид.ч. за П. Д. Д. и 3/16 ид.ч. за Й. М. Д. и 3/16 ид.ч. за Д. М. Д.**

Решението, подлежи на обжалване с въззивна жалба, в 2-седмичен срок, на основание чл. 259, ал. 2 ГПК, от съобщаването му на страните пред Сливенски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____